

„Kdo je zalival rožice moje?“

Jožko Čopov.

Štiri dolge tedne je bila Milica bolna. Šele pred dvema dnevoma je mogla vstati iz postelje. Bila je vsa slabotna; noge so se ji tresle; komaj, komaj je stala.

In danes je tako lep in krasen dan, in Milica bi šla tako rada zopet enkrat na svoj vrtec.

Dovolila sta ji atej in mamica in jo odpeljala na vrt.

Lepo je sijalo božje solnčece; ljubljene ptičice so prepevale po zelenih drevesih, in pisani metuljčki so se lovili po cvetočem vrtu.

Toda Milica je postala žalostna, in kar nič je ni razveselil cvetoči vrt, po katerem je tako željno hrepenela, da, mrla po njem. Kaj da danes ni pravega veselja v njenih modrih očeh, ko prihaja na vrt? Tiha žalost se skriva v njenih očescih, in toliko da ji svetle solze ne zaigrajo v njih.

„Kaj ti je, Milica?“ jo skrbno povprašujeta atej in mamica. „Tako si želela na vrt in zdaj si žalostna. Kaj ti je, ljubo dete?“

„Moje rožice, gotovo so vse zvene in se posušile! Kaj ne, nihče jih ni zalival?“

Pa pridejo do pisanih rožic. Veselo so rastle na Miličini gredici, kot so rastle, ko je bila Milica še zdrava. Nageljčki rdeči, pisani in beli, mačehe žametne, rožmarin in roženkravt — vse je bilo v najlepšem cvetju in zelenju. Nageljčki so bili podprti z malimi palicami, da jih veter ni polomil. Podprt je bil in privezan roženkravt in rožmarin — prav tako, kot je to delala Milica sama. In zemljica je bila poškopljena vsepovsod — nikjer ni bilo koščka suhe zemljice.

Začudila se je Milica ter se hkrati srčno vzradostila. Zaupno in hvaležno je pogledala svoje starše — a tadva sta se smejala.

„Kdo je gojil moje rožice in jih zalival? Vi, atej?“

„Ne, Milica.“

„Pa mamica, vi?“

„Tudi ne.“

Ne daleč od Milice pa je stal njen bratec Stanko ter zrl radostnih oči na svojo sestrico. Milica se je ozrla nanj — in vedela je vse.

„Stanko, ti si zalival moje rožice, da niso zamrle, ti si jih gojil? O ljubljeni moj bratec!“ — In objela sta se srčno in srčno se poljubila.

Od tistega dne sta pa oba skrbno gojila rožice na Miličini gredici. Stanko je bil vrtnar, Milica pa njegova pomočnica. In nageljčki rdeči, pisani in beli, mačehe žametne, roženkravt in rožmarin — vse so rastle veselo v nepopisno veselje Milici in Stanku.

In Milica je trgala rožice in jih povijala v dehteče šopke — te šopke pa je nosil ponosno in veselo Stanko za svojim zelenim klobučkom.

Rak in vodni drsalec.

Toplo poletno solnce je obsevalo vodne prebivalce in rastlinje starega jarka.

Iz luknje je pogledal rak, da opazuje vreme.

Na povešenem listu kalužnice pa se je veselo zazibal vodni drsalec.

„Ha, ha, splašeni vitez pogleduje v viteških oklepih iz svojega temnega skrivališča! Dober dan, gospod rak!“

„Da, da, viteški je naš rod,“ oglasi se rak, „zato ga pa zasmeh vodnega drsalca, ki spada v rod stenic, ne more zadet v živo.“

Vodni drsalec ni vedel odgovora. Da zakrije svojo jezo, jel je urno drsati po vodi semtertja.

Nad jarkom pa je švignila lastavica in hlastnila po nemirnežu.

„Prepirljivec,“ mislil si je rak, „izzval si s tem sam svojo nesrečo!“

Zvonimir Maslè.

